

2013-01-13

Remiss Ds 2012:48 Godkännande av irländskt protokoll som skall fogas till EU-fördraget och EUF-fördraget

Remissen avser ett tillägg till anslutningslagen (5 §) när Sverige blev medlem i EU (1994:1500) för att som det sägs undanröja "det irländska folkets oro rörande Lissabonfördraget" (EU-fördraget + EUF-fördraget), som skall gälla fr.o.m. 30 juni 2013, eller när det förväntas att Kroatien blir medlem i EU.

Remissen har sänts ut till 22 remissinstanser. En regeringskonferens hölls 16 maj 2012. Samtliga EU:s medlemsländer hade den 13 juni 2012 undertecknat det irländska protokollet.

Förspelet till det irländska protokollet

EU-etablissemanget blev chockat när det irländska folket i en folkomröstning 12 juni 2008 sade nej till Lissabonfördraget. Därmed borde Lissabonfördraget ha fallit, men enligt Ds 2012:48 arbetade EU-eliten febrilt för att hitta "en lösning på den situation som skapats genom det negativa resultatet i folkomröstningen. Europeiska rådet enades vid sitt möte den 11-12 december 2008 om att det genom rättsliga garantier skulle ta hänsyn till den oro som det irländska folket framför...".

När Europeiska rådet samlades 18-19 juni 2009 beslutade stats-och regeringscheferna att "rättsliga garantier för vissa frågor som oroar det irländska folket inte kommer att påverkas av Lissabonfördragets ikraftträdande". Med dessa s.k. garantier som grund röstade det irländska folket ja till Lissabonfördraget den 2 oktober 2009.

De s.k. rättsliga garantierna

Garantierna formulerades i ett Annex 1 och rör områden för: rätt till liv, familj och utbildning; skatter; samt säkerhet och försvar. Dessutom tillfogades till Europeiska rådets beslut i juni ett Annex 2 om en "Högtidlig deklaration om löntagarnas rättigheter, social politik och andra frågor" samt ett Annex 3 en "ensidig förklaring" från den irländska regeringen att den står fast vid syftena och principerna i FN-stadgan, vilken ålägger det primära ansvaret för upprätthållande av internationell fred och säkerhet på FNs säkerhetsråd. Varken Annex 2 eller Annex 3 har bilagts Ds 2012:48. Riksdagsledamöterna får därför ett ofullständigt underlag.

Den irländska regeringen har inte självt begärt några "opts-out" från Lissabonfördraget till skillnad från den danska regeringen som uttryckligen begärde bindande juridiska undantag från Maastrichtfördragets stadganden om euron, EU:s militär – och säkerhetspolitisk samt EU-medborgarskapet, efter det att det danska folket röstade nej till Maastrichtfördraget 1992. Dessa stadganden tillämpades aldrig i Danmark och undantagen bekräftades formellt i ett Protokoll till EU-fördraget vid behandlingen av Amsterdamfördraget 1998.

Den "irländska oron" har som konsekvens behandlats som någon slags vag "försäkran", vilken nu skall uppgraderas till ett Protokoll, som det sägs i EU-ordförandeskapets slutsatser 18-19 juni 2009 (ej bilagt till Ds 2012:48) "kommer på intet sätt ändra på förhållandet mellan EU och dess medlemsstater" och kommer att "ge full fördragsstatus till de förklaringar som anförs i Beslutet att möta oron från det irländska folket. Dess status kommer inte att skilja sig från liknade förklaringar i Protokoll som uppnåtts av andra medlemsstater. Protokollet kommer att förklara, men inte ändra varken innehållet eller tillämpningen av Lissabonfördraget".

Så, när allt kommer omkring är det omöjligt att finna ett enda exempel på en irländsk lag som inte skulle kunna påverkas eller inskränkas på ett eller annat sätt av Lissabonfördraget. Beslut i EU-domstolen kan också påverka vartenda kompetensområde, som idag på Irland tros vara en ren nationell angelägenhet.

Den fjärde garantin – en EU-kommissionär saknas

Anmärkningsvärt är att en fjärde garanti som irländarna fick inför den andra folkomröstningen inte finns med i protokollet; nämligen garantin att Irland även i fortsättningen ska kunna utse en EU-kommissionär. I Lissabonfördraget slås det fast att kommissionen från och med 2014 endast ska bestå av två tredjedelar av antalet EU-länder, i dagläget skulle det betyda 18 kommissionärer. Att detta löfte saknas i det nu föreslagna protokollet visar att irländarna blev förda bakom ljuset. Många analytiker menar att frågan om en irländsk EU-kommissionär var den politiskt viktigaste frågan.

Avdelning 1 – rätt till liv, familj och utbildning

Denna garanti, vars innebörd är att begränsa effekterna av Lissabonfördraget, berör bara ett liten del av de 13 kompetensområden som i EU-fördraget delas mellan EU och medlemsstaterna (se artikel 4 EUF). Garantin har inte som syfte att skydda den irländska konstitutionen från övriga kompetensområdena i Lissabonfördraget. Detta till skillnad från det irländska Maastrichtprotokollet 1993 till skydd för den irländska grundlagsfästa inställningen till abort som täcker hela fördraget med alla tillägg. Detta protokoll säger att "Ingenting i fördragen...skall påverka tillämpningen i Irland av artikel 40.3.3 i den irländska konstitutionen". Detta betyder att "inskränkningar" i Lissabonfördragets rättsverkan på den irländska konstitutionen inte gäller för övriga kompetensområden i artikel 4 EUF, t.ex. områden för den inre marknaden eller socialpolitik. Inte heller påverkar garantin de områden där EU har exklusiv befogenhet (Artikel 3 EUF) eller där EU verkar med stödjande åtgärder (artikel 6) eller vad som i övrigt står i Lissabonfördraget.

Avdelning 2 – Skatter

EU hade bara viss kompetens i skattefrågor före Lissabonfördraget, och även efter krävs i princip enhälligt beslut för skatteharmonisering. Genom Protokollet om den inre marknaden och konkurrens, som lagts till Lissabonfördraget, har EU möjlighet att ogiltighetsförklara nationella skatteåtgärder som kan tänkas störa den inre marknaden. Protokollet definierar att den inre marknaden innefattar en ordning "som säkerställer att konkurrensen inte snedvrids". Det är fullt möjligt kan EU-domstolen hänvisa till reglerna för den inre marknaden för att få bort åtgärder som anses snedvrیدا konkurrensen. Dessutom i artikel 113 EUF-fördraget sägs att en snedvridning av konkurrensen skall undvikas genom att

medlemsstaterna konkurrerar med indirekta skatter och avgifter, vilket kan öppna upp för EU-domstolen att kritisera den låga företagskatten på Irland.

Avdelning 3 – Säkerhet och försvar

Redan i juni 2002 skrev irländska regeringen ihop den s.k. Sevilla-deklarationen om säkerhet och försvar, som användes för att inbilla den irländska allmänheten att det var en skillnad mellan den första folkomröstningen om Nicefördraget och den andra folkomröstningen om samma fördrag, trots att inga förändringar i fördragstexten gjordes.

Ett gemensamt försvar kan efter ett enhälligt beslut sättas upp av grupp av medlemsstater för s.k. "strukturerat samarbete". Irland (liksom Sverige) bestämmer självt sin inställning, men Irland har redan anmält sig att delta i den gemensamma Europeiska Försvarsbyrå och alla andra militära strukturer och aktiviteter inom EU. Detta till skillnad från Danmark, som genom sitt bindande fördragsprotokoll inte alls engagerar sig i EUs militära aktiviteter, trots sitt medlemskap i NATO. Enligt artikel 42 i EUF-fördraget har alla medlemsstater en ömsesidig försvarsskyldighet att bistå varandra. EU har redan etablerat stridstrupper i vilka Irland deltar, och Irland deltog i den svenska ledde insatsstyrkan till EUs snabbinsatsförmåga. Det finns heller ingenting i Lissabonfördraget som hindrar att dessa trupper ökar från 60 000 idag till 600 000 eller 6 miljoner.

Dessutom har den "ensidiga förklaringen" i Annex 3 inget juridiskt värde utan har endast karaktären av ett uttalande, som inga andra medlemsstater behöver ansluta sig till. Samma sak gäller Annex 2, Europeiska Rådets "Högtidlig deklaration om löntagarnas rättigheter, social politik och andra frågor".

EMU är ett misslyckat politiskt projekt även med Lissabonfördraget

Den ekonomiska situationen i Irland har inte förbättrats med Lissabonfördraget. Efter det att den irländska regeringen den 29 september 2008 beslöt att garantera Anglo Irish Bank och det irländska banksystemets förluster får de irländska skattebetalarna utan att ha blivit tillfrågade betala för bankernas spekulationer. Det irländska folket har påtvingats omfattande sparpaket och hösten 2010 gick EU in med ett gigantiskt "räddningspaket" i form av lånegarantier på 86 miljarder euro, vilket motsvara 43 procent av Irlands BNP.

Sedan folkomröstningarna om Lissabonfördraget har normpolitiken förstärkts med den drakoniska s.k. "räddningsfonden" ESFS/ESM (se Ds 2011:25) och den för ekonomin tyglade Finanspakten (se Ds 2012:30), vilka Folkrorelsen tidigare lämnat remissvar på. I en ytterligare folkomröstning 31 maj 2012 om ESM och Finanspakten bl.a. var förenlig med den irländska konstitutionen röstade väljarna ja efter en manipulativ kampanj med direkt inblandning av Bryssoleliten. Det skuldutsatta Irland är med ESM-fördraget skyldig att bidra med 11 miljarder euro till fonden, och gjorde i oktober en inbetalning på 500 miljoner euro.

Den irländske parlamentarikern Thomas Pringle ifrågasatte i april 2012 om ESM-fördraget var förenligt med EU-fördragen i Irlands domstolssystem, och hävdade att den irländska regeringen bröt mot lagen när den sade ja till ESM. Irlands Högsta domstol lät sedan rådfråga EU-domstolen. Den 27 november lämnade EU-domstolens 27 domare sitt utlåtande. I princip föreskrev domstolen att ESM har introducerat en ny referenspunkt för utövandet av den irländska regeringens makt i tillägg till " det irländska folkets väl" och "EUs

syften". Innebörden av detta är "euroområdet som helhet eller dess medlemsstaters" intressen går för det irländska folkets väl.

Verkligheten visar således att EU med införandet av valutaunionen visat sig vara inkompetent konstruktion för att föra en ekonomisk politik i medlemsstaternas befolkningars intresse. Lissabonfördraget grundlagsfäster att EU är en marknadsliberal konstruktion som bygger på fri rörlighet för kapital, varor, tjänster, personer och en icke snedvriden konkurrens, som skall garanteras av en anti-inflationspolitik som definieras av stabilitets- och tillväxtpakten. Pakten har ytterligare stramats upp med ESM och Finanspakten, och som nästa steg bankunionen. Denna politik tillåter inte ens en alternativ politik som t.ex. en klassisk Keynesiansk stimulanspolitik. Detta betyder att också att drömmen om ett socialt Europa förblir en illusion så länge EU:s grundlagsfästa normpolitik består.

Slutsats

Departementspromemorian Ds 2012:48 bekräftar att det irländska folket blev förda bakom ljuset av EU-etablissemang. Det s.k. rättsliga garantierna har inget bindande juridiskt värde eller kan kringgås. Kravet på en irländsk EU-kommissionär tillgodosågs inte. Så här i efterhand är det klart att det enda syftet med det irländska protokollet vara att få irländska folket att säga ja till Lissabonfördraget i oktober 2009. Detta är inte demokrati utan en odemokratisk manipulationspolitik.

En aktiv solidaritetshandling med det irländska folket är riksdagsledamöterna röstar nej till Finanspakten när den behandlas 6 mars. EU är inte heller den union som den utlovades vara inför folkomröstningen 1994, och personer som idag är yngre än 38 år har aldrig fått ta ställning till EU-medlemskapet. **Folkrörelsen Nej till EU uppmanar därför riksdagsledamöterna att ta initiativ till en ny folkomröstning om EU-medlemskapet.**

Jan-Erik Gustafsson
Ordförande
Folkrörelsen Nej till EU
www.nejtill.eu.se